

Hvilepause hos Herren

Prædiken på sidste søndag i kirkeåret 2022: 19.11. i Kbh. og 20. 11.2 i Aarhus, LGJ.

Salmer: 679 - #6 - 501 // 30 – 430 – 395. Udgangsvers: Lejrsang-omkvæd + vers 2.

Matthæus 11,25-30

På den tid tog Jesus til orde og sagde: "Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; Ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for. Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let."

Hvilepauser er vigtige. Natten er givet os af Skaberen til hvile. Krop og sjæl behøver det. Gud skabte os, gav han os natten til hvile og dagen til arbejde. Og han gav os 6 dage til arbejde og en dag til hvile. Hvile er helt afgørende for alle skabninger. Agerjorden behøver hvile. Dyr behøver hvile. Og vi mennesker har brug for hvile. Men vi er ikke gode til det, fordi vi – på grund af vores løsevethed fra Gud – er tilbøjelige til at søge hvile i os selv, uden vores Far, uden Jesus Kristus, vor Frelser. Og da er resultatet rastløshed i stedet for hvile. Jesus siger to gange i evangeliet i dag: *"Jeg vil GIVE jer HVILE!"* *"Jeres sjæle skal finde HVILE"*. Og ikke i os selv, men hos ham. Hvilepause, som en sabbat, hvor I får nye kræfter, hvor sjælen kan hvile hos Skaberen, hos Frelseren. Begrundelsen for at Jesus kan give os hvile, er, at han selv hviler. Han understreger det, når han siger: *"For jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet."* Han forstår at skrue ned for tempoet, han stoler på sin Fader, og han tager os med ind i fællesskabet, ja giver os fællesskab med vores Fader. Det er den hvilepause, vi behøver igen og igen.

1.

Jesus kom med invitationen "på den tid". Det var en tid, hvor det så svært ud at være discipel. Johannes Døber var kastet i fængsel. Og Jesus selv havde prædikeret i Kapernaum og Betsaida med ringe resultater. Modstand! Hvordan skulle disciplene da kunne arbejde med håb og i glæde? Det ville vel blive vanskeligt, ja, umuligt. Sådant har vi også tider, hvor livet ser vanskeligt eller umuligt ud for os som kristne. Opgaverne står i kø i familien, i menigheden, i samfundet. Hvem af os kan klare det? Lige i denne tid inviterer Jesus os til at holde hviledag, holde pause hos ham, med hinanden hos ham.

2.

Jesus viser os som det første, at han selv hviler. Han holder selv pause, hvilepause mens han priser sin Fader. *"Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; – Ja, fader, for således var det din vilje."* Jesus siger til ham, hvad Faderen har gjort af underfulde ting, selv om arbejdet for de fleste ser umuligt og nyttesløst ud. Der er et inderligt forhold mellem Sønnen og Faderen. Jesus takker for, at Faderen skjuler frelsen for de vise og forstandige. De mener, at de klarer sig med deres visdom. De har Loven og deres egne vellykkede gerninger. Og de afviser nåden og tilgivelsen. Derfor åbenbarer Gud sig ikke for dem. Sådant må det være, når man ikke har brug for nåde og frelse hos Herren. Og så takker han for, at de umyndige tog imod det: dem, der vandrede i mørke og håbløshed, til dem sagde han: *"Salige er de fattige i ånden! Salige er de sagtmodige! For Himmeriget er deres. For de skal arve jorden."* Han hjalp en spedalsk, en med en vissen arm og dem, som hungrede og tørstede

efter retfærdigheden. Dem gav han nåde og tilgivelse. Jesus kalder sine disciple for ”*umyndige*”. Egl. ”spæde”, ”spædbørn”, som intet kan, uden at de får det givet. De har brug for omsorg, for hjælp i ét og alt. Sådan viser Jesus os med sit eget eksempel, hvordan vi finder hvile: ved at takke Gud for hans hjælp til os, som er umyndige og spæde. Det er derfor vi holder søndag i kirken og suger til os som børn, der får bryst. Ordets mælk. Og Jesus er hos os med sit legeme og blod i nadveren. Med tilgivelsen giver han os nye kræfter. Hvor er det godt!

3.

Jesus fortsætter: ”*Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.*” Så er vores tro ikke en tro, vi selv skaber, men den kommer fra ham, fordi han viser sig for os i Ordet og i Nadveren. Ja, han kommer og er hos os. Vi hører om ham, og smager, at han er god mod os. Alt initiativ kommer fra vor Herre Jesus om søndagen. Og når du holder andagt. Hvor er det godt! Han åbenbarer sig for os, og vi lærer ham at kende, mens vi lytter til evangeliet og synger salmer. Vi mærker, at Jesus hviler i, at han har det, som hans fader har givet ham. På samme måde skal vi bruge hviledagen og morgen- og aftenbøn, og bordbøn som pauser, hvor vi priser gud for, hvad han har givet dig: Din krop og sjæl, dine øjne og ører. Dine lemmer. Mad og drikke. Venner, familie, menighed, dit land. Og sig selv: Jesus er vore Frelser og er hos os.

4.

Og når vi har set, hvordan Jesus holder pause og hviler hos sin Fader i tak, ved vi, hvad der venter os, når vi kommer til Jesus. ”***Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.***” Pausen er pause i ensomhed, hvor dine frustrationer blot bliver større. Det er derimod pause hos Jesus. Og han har forstand på ”tunge byrder”. Vi møder ham mange gange træt og udslidt i evangelierne: engang ved Sykars brønd, hvor han var træt og bad en kvinde om vand (Joh 4). Engang nede i dalen, hvor den onde og utro slægt piner ham, så han spørger: ”*Hvor længe skal jeg være hos jer?*” (Markus 7). Og i Getsemane, hvor Markus skriver: *Så tog han Peter og Jakob og Johannes med sig. Og han blev grebet af forfærdelse og angst og sagde til dem: «Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg!»* (Markus 14,33-34). Og på korset, hvor han råbte: ”*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?*” (Markus 15). På ham skal vi tænke, for at vi ikke skal blive trætte og modløse i vore sjæle (Hebr 12). For han har båret vore byrder, vore synder, ja hele mig og dig.

5.

Derfor er det ikke en byrde, når han til sidst siger: ”*Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.*” - Når vi har sovet godt og fået hvile en helt nat, bliver vi jo ikke i sengen, men står op. Udhvilet. Sådan også, når vi erfarer fællesskabet med vor Herre om søndagen og i morgenbønnen til hverdag. Jesus siger ikke: ”Bliv da endelig liggende.” For hvilen var en hvilepause. Og nu står med sin hjælp, så vi ikke skal segne under byrden. Han giver os sit åg. Et åg er det træstykke, som gør, at det, man skal bære, bliver meget lettere at bære. I stedet for at bære de to spande vand i dine arme, får du et fint tilpasset åg på dine skuldre, så byrden bliver let. Hans åg er på en måde ham selv. Han bærer dig. Han bærer os. Derfor kan vi også bære dagens byrde med ham. Du får evangeliet med ud i hverdagen. Din Herre er ydmyg og sagtnodig af hjertet. Jesus underordner sig under sin Fader i troen på, at alt er i hans hånd. Det må vi også gøre. Og det gør vi, når vi tager imod de små kald, han har til os. Og alt er i hans hænder. Derfor er alt vel. Amen.